

Pane, ke komu půjdeme?

By [matyno](#) [1] at So, 01/30/2010 - 12:26

- [Životní příběhy](#) [2]

Pravděpodobně každý svědek Jehovův, má a nebo měl pocit, že jestliže by opustil organizaci svědků Jehovových, zradil by tím Jehovu Boha. Já jsem si kdysi svůj další duchovní život bez „jediné pravé Bohem vedené organizace“ také neuměl představit. Prožil jsem si pochybnosti o sobě i o organizaci, prožil jsem si vyloučení i pocit křivdy z následné sociální izolace a také jsem si prožil období zmateného hledání dalšího duchovního směru. Rád bych v tomto článku popsal svojí duchovní cestu po odchodu z organizace svědků Jehovových. Snad to někomu ze čtenářů pomůže ujistit se, že k blízkému vztahu s Bohem žádný Vedoucí sbor nepotřebuje.

Odvolání z úřadu staršího

Moje pochybnosti a výhrady k organizaci svědků Jehovových jsem již uvedl v článku [Jak jsem znovu uvěřil](#) [3], který jsem zveřejnil po mém vyloučení v únoru 2008. Jen bych rád doplnil, že jsem v srpnu 2006 napsal žádost, abych byl zproštěn úřadu sborového staršího. Cítil jsem tehdy silný vnitřní rozpor, protože jsem na shromážděních musel vyučovat věci, kterým jsem již nevěřil nebo jsem s nimi nesouhlasil. Například pochopil jsem, že božím lidem jsou nejen upřímní svědkové Jehovovi, ale zřejmě i upřímní křesťané v jiných církvích. Že postavení Vedoucího sboru, jako jediného Bohem ustanoveného vedení (jak se sami prezentují), nelze biblicky doložit. Text v Mat 24:45–47 je totiž znázornění, má tedy pomáhat k pochopení něčeho, ale nemůže na něm stát stěžejní nauka. A jestliže se svědkové Jehovovi rozhodli, že tento text budou vykládat jako hlavní biblický důkaz autority Vedoucího sboru, pak je to DOGMA, jinak řečeno výchozí poučka, základní teze, nepřipouštějící pochyby; neomylné východisko (viz Slovník cizích slov). A to mě dost překvapilo, protože jsem si do té doby myslel, že moje víra stojí na faktech a na podložených biblických výkladech a ne na dogmatech. Odbočka mé žádosti na odstoupení z úřadu nevyhověla, ale v prosinci 2006 mě sami z úřadu staršího odvolali.

Jako řadový člen

Když jsem byl opět řadovým svědkem, hodně se mi ulevilo. Hodně jsme tehdy s manželkou četli. Především Bibli, ale také mnoho jiných křesťanských nebo duchovně zaměřených knih. Chodili jsme pak s rodinou ještě nějakou dobu na shromáždění. Mysleli jsme si, že bude možné brát si z programů jen to dobré, ale vnímali jsme stále silněji manipulaci s fakty a s myšlením posluchačů. Tak jsme od května 2007 na shromáždění svědků Jehovových přestali chodit.

První bohoslužba

V červnu 2007 jsme byli poprvé na bohoslužbách jiné církve. Poprosili jsme naše přátele (také bývalé svědky Jehovovi), kteří chodí do Církve bratrské v Kladně, aby nás vzali s sebou. V tom sboru nám bylo moc dobře. Užasle jsme pozorovali laskavé vyučování pastora, radostnou a uvolněnou atmosféru, i malé pohoštění po bohoslužbě. Byli jsme tehdy oba s manželkou dojata k slzám. Než měl pastor kázání, pozval dopředu všechny děti, pomodlil se za ně a pak děti odešly do jiné místnosti, kde měli svůj samostatný program (tzv. besídka). Když se naše děti vrátily z besídky, tak si mi dcera (tehdy 10 let) sedla na klín a řekla prosebně „Tati, budeme sem chodit?“ A to mluví za vše.

Nové zkušenosti

Od té doby jsem začal navštěvovat bohoslužby různých křesťanských sborů v okolí. Snažil jsem se porozumět jejich způsobu uctívání a ne soudit co je „biblické“ a co ne. Zážitky jsem měl různé. Ty negativní, jsem se snažil chápat jako součást svého pokání. I já jsem si přece kdysi byl jist svou „pravdou“ a mohl jsem často na druhé působit samospravedlivě. Většina zkušeností byla ovšem pozitivní. Pochopil jsem záhy, že ve výkladu Bible jsme byli jako svědkové Jehovovi velcí amatéři. Poznává se to jednak tím, že jsme ignorovali studium výkladů a názorů křesťanů dřívějších dob (byli přece ve falešném náboženství) a jednak tím, že jsme se domnívali, že už „známe pravdu“ (a to je pýcha). Čím hlouběji člověk věci studuje, tím má menší sklon k takovým kategorickým názorům. Návštěvy bohoslužeb různých křesťanských sborů mi pomohly pochopit, že Bohu zřejmě nevdává, že ho lidé v různých sborech uctívají různě. Až tehdy mě napadla otázka „Kdo vyslýchá modlitby lidí v tzv. křesťanstvu?“ (Tak svědkové Jehovovi označují křesťanské církve.) Satan? Vždyť se modlí ve jménu Krista, jejich modlitby jsou vyslýchány a často při tom prožívají pocit Boží přítomnosti! Já, dokud jsem byl svědek Jehovův, tak jsem pocit Boží blízkosti zažíval jen zřídka, a to pouze při soukromých modlitbách, na shromážděních nikdy.

Raymond Franz

V říjnu 2007 jsme navštívili v Praze seminář s Raymondem Franzem. Měli jsme s manželkou již tehdy přečtenou jeho Krizi svědomí a část Hledání křesťanské svobody, která byla ke stažení z internetu ještě před knižním vydáním. Byli jsme velmi zvědaví, jak bude osobně působit. Svým věcným vyprávěním bez stopy hořkosti, velmi podpořil důvěryhodnost svých knih, alespoň v našich očích. Ray Franz je, pokud vím, jediným očitým svědkem, který vydal veřejně svědectví o tom, jak probíhají jednání a hlasování ve Vedoucím sboru. Podrobnosti o jeho návštěvě je možné najít na www.straznavez.cz [4].

Esoterická odbočka

Když jsme odcházeli od svědků Jehovových, hodně nám psychicky pomáhala jedna naše známa, která léčí lidi pomocí [AFT terapie](#) [5]. Navštěvovali jsme jí od jara 2007 a velmi nám touto metodou pomohla. Postupně jsme se pomocí cíleného odpouštění zbavovali hořkosti a psychického napětí, které bylo s odchodem ze sekty spojeno. Protože Radka, moje žena, je psycholog a sociolog od Pána Boha (vzdělání má ovšem ekonomické) a přála si pomáhat a léčit lidi, začala studovat Homeopatickou akademii a absolvovala postupně všechny tři kursy AFT terapie. Při AFT terapii se pracuje s podvědomím nebo tzv. „společným vědomím lidstva“. Překvapilo nás, jak dobře fungoval svalový test, který se používá při AFT terapii. Terapeut se dotazuje „společného vědomí lidstva“ (nebo nevědomí nebo podvědomí nebo čeho vlastně) a odpovědi dostává skrze napětí a uvolnění svalů na ruce pacienta. Tak lze určit základní diagnózu, ze které pak vychází následující „odblokace“, tedy léčba negativního pocitu. Manželka se do studia vrhla s velkou touhou, že konečně může dělat něco, co je pro lidi užitečné, co jí baví a co jí sblíží s Bohem, jak jsme tehdy věřili. Já jsem se o možnosti čerpání informací ze „společného vědomí lidstva“ také velmi zajímal, ale i o jiné formy léčení. Nebudu zabíhat do přílišných podrobností, protože se jedná o velmi osobní prožitky a zkušenosti, které jsou slovy stejně těžko sdělitelné. Celou dobu jsme si oba mysleli, že AFT terapie a další formy léčení využívají nějaké Bohem stvořené informační kanály nebo energie, které stvořil k dobru člověka. Dnes si s Radkou myslíme, že je dobré, že nás Bůh nechal vyzkoušet si, že duchovní svět je velmi rozmanitý a zjistili jsme také, že je mnohem složitější, než jsme se domnívali. Od srpna 2008 už jsme se nikdy k homeopatii, AFT terapii ani jinému druhu léčitelství nevrátili. Podle našeho nynějšího názoru, jsou kořeny těchto metod v okultismu. Vzpomínám si, že po celou dobu našeho hledání a tápání, jsem si byl jist jednou jedinou věcí. Věděl jsem, že „bez Ježíše to nepůjde“. Hledal jsem, jak skloubit učení o reinkarnaci a jiná učení s tím, že Ježíš položil život za moje hříchy. Dnes bych tuto naši esoterickou životní zkušenost přirovnal k Jonášově cestě. Bůh ho poslal do Ninive on utíkal jiným směrem do Taršíše a nakonec, po určitých komplikacích, stejně skončil v Ninive. I to byla součást naší duchovní cesty.

Když jsem v letech 2005 a 2006 došel k poznání, že učení Vedoucího sboru svědků Jehovových není pravda, ale stojí na podvodu nebo alespoň na omylu, otevřel jsem se všem novým duchovním vlivům a názorům. Věřil jsem a věřím, že Bůh má vůli i moc člověku jeho duchovní cestu ukázat. Jen jestli je onen člověk připraven vnímat a rozlišovat Boží projevy. Z té doby jsem si odnesl také poznatek, jak příště poznám duchovní cestu která není od pravého Boha:

- Učení stojí na tom, že každý si pomůže sám, buď nějakým duchovní cvičením či skutky nebo samotnou reinkarnací podle zásluh.
- Důsledné praktikování metody působí závislost, místo aby osvobozovalo.
- Zlehčuje nebo zcela opomíjí Ježíše Krista jako toho, kdo vzal moje hříchy na sebe. Viz. Římanům 3:23,24 „všichni zhřešili a postrádají Boží slávu, [ale] jsou ospravedlňováni zadarmo jeho milostí skrze vykoupení, které [je] v Kristu Ježíši.“

Omyly odcházejících svědků Jehovových

Sekta, jíž jsme byli členy, nás všechny bývalé svědky Jehovovy velmi duchovně poškodila. Samozřejmě, že něco dobrého jsme si také odnesli, ale to si člověk může odnést i z polepšovny nebo kriminálu. Myslím, že o našich zraněních svědčí třeba to, že většina bývalých svědků Jehovových buď ztratí zcela zájem o duchovní život nebo si vytvoří svojí soukromou cestu k Bohu, často ve spojení s nějakou formou esoteriky. Těch, kteří byli svědky Jehovovými a kteří se po období dalšího duchovního hledání zapojí aktivně do života nějakého skutečně křesťanského sboru, není mnoho. Je naprosto vpořádku, že duchovní cesty nás, kteří jsme byli svědky Jehovovými se po odchodu z organizace hodně rozcházejí. Zcela respektuji, že každý máme svojí cestu. Protože ale vycházíme z podobných sektářských poměrů, můžeme mít sklon dělat podobné chyby. Rád bych proto uvedl několik, podle mě, mylných názorů, které jsem vyzozoroval z korespondence a rozhovorů s mnohými z odcházejících svědků Jehovových a sám jsem je v určité době také zastával.

Omyl číslo 1: „Nic lepšího stejně není.“

Tento názor se zpravidla skrytě opírá o nauku svědků Jehovových, že Bůh by měl mít na zemi nějakou „svojí“ organizaci a tu je třeba najít. Současně bývá podporován tím, že ten, kdo byl léta svědkem Jehovovým, obvykle nemá téměř žádnou zkušenost s jinou církví, protože je vždy viděl jako falešné náboženství. Jako bývalí svědkové Jehovovi obvykle předpokládáme, že jednotlivé sbory různých církví mají podobně závazné a jednotné vedení, jako jsme to znali. Opak je pravdou, sbory různých církví mívají v rámci své denominace značnou samostatnost. Často mají i odlišné cíle a kladou důraz na různé hodnoty. Je to proto, že lidé jsou různí a různost sborů umožňuje, aby si každý našel ten svůj, kde může přirozeně rozvíjet své schopnosti. V praxi to znamená, že kdo se dobře cítí třeba ve sboru Církve bratrské v Teplicích a odstěhuje se do Hradce Králové, obejde si bohoslužby různých sborů v Hradci a začne třeba chodit do sboru jiné denominace. To bylo pro mne svého času zcela „nové světlo“. Podle mého názoru, Bůh vede a žehná jednotlivým lidem, kteří mu upřímně slouží a je jedno do jakého sboru chodí. Tím je umožněno, aby každý rozvíjel ve službě Bohu své dary a talenty. Společenství křesťanů ve sboru tak přirozeně každému poskytne inspiraci, povzbuzení a také určitou míru korekce, pro jeho duchovní rozvoj. Omlouvám se tímto všem, které jsem svojí úvahou pobouřil.

Omyl číslo 2: „Do církve už nikdy.“

Tento názor je zřejmě důsledkem rozčarování, které si každý z nás prožil, když nahlédl do Vedoucímu sboru do karet. Manipulace, kterou jsme si prožili a silný pocit, že jsme byli podvedeni je pochopitelný a oprávněný. Taková zkušenost způsobila, že jsme na každou podobnou manipulaci citliví a vede nás k ostražitosti. To je ale dobře. Mnozí z nás, mají za to, že všechny církve ovládají své ovečky pomocí podobných praktik a proto se už předem bojí poznat život v nějakém sboru. Ze své zkušenosti mohou říci, že existují skutečné křesťanské církve nebo alespoň sbory, které lidi nemanipulují. Já jsem hledal sbor, kde se budu cítit svobodně. Ten stav, který jsem hledal, křesťané označují jako „svobodu v Kristu“, jak jsem se později dozvěděl. To neznamená – mohu si dělat, co

Pane, ke komu půjdeme?

Publikováno z Rozcestí pro hledající (<http://sj.rozcesti.org>)

---

chci. Svoboda v Kristu znamená, že se mohu s poznáním Krista svobodně rozhodovat podle svého svědomí. V důsledku toho, pak mohu se svými bratry volně mluvit o tom, co si myslím a čemu věřím, což v organizaci, která „zná pravdu“ možné nebylo.

Omyl číslo 3: Hledání „jediného správného“ názoru.

K tomuto poznání mě přivedl pastor našeho sboru, který nikdy svědkem Jehovovým nebyl. Mým prostřednictvím se seznámil s řadou odcházejících nebo bývalých svědků Jehovových. Jednou se vyjádřil, že se mu zdá, že ti, kteří prošli touto organizací, mají společnou snahu stále jakoby nacházet „správný postoj“. Například, někdo vyjádří, co si myslí a druhý to nedokáže vzít jako názor, nechat to tak, ale začne řešit jak by to mělo být, co je správné nebo biblické. Myslím, že má pravdu, u sebe to pozoruji taky.

Závěr

Tento článek je určen hlavně těm, kdo mají vazbu na organizaci svědků Jehovových a kladou si otázku „Pane, ke komu půjdeme?“ (Jan 6:68). Chtěl bych milý bratře nebo sestro, abys věděl(a), že to nejlepší na tvou duchovní cestě může být teprve před tebou. Otázka nezní „Kam (do jaké církve) půjdeme?“, ale „**Ke komu půjdeme?**“. Jednoznačně, jediné **k Ježíši Kristu**.

Mám-li mluvit za mojí rodinu, od doby, kdy jsme se přimkli k Ježíši Kristu, jsme od Něj dostali mnoho různých darů. Například zakoušíme, že skrze modlitbu Ježíš uzdravuje. Jsme si nyní také jisti více než kdy dříve, že nás Bůh přijal za své děti, jakoby nás adoptoval (Řím 8:14–17). Nevadí mu naše chyby, má nás prostě rád jako otec svoje děti. V uplynulém roce (2009) jsme se zabydli ve sboru, kde jsme opravdu spokojeni www.cirkevbezhranic.eu [6]. Líbí se nám, že je zde zvykem ponechávat každému členu velkou svobodu a současně i odpovědnost za jeho rozhodování. Chodíme tam rádi a těšíme se. Většina těch, kteří jsou členy našeho sboru, hledá cesty k další evangelizaci, ovšem svojí přirozenou cestou. Různí členové sboru pořádají akce, na které zvou i další lidi mimo sbor. Tam se seznámí a časem někteří z nich uvěří a stanou se třeba i členy sboru. Můžeš se podívat na fotky z našich akcí i poslechnout pár písniček, co jsme nahráli. Hrajeme totiž na stará kolena s manželkou ve sborové kapele a moc nás to těší. <http://www.cirkevbezhranic.eu/zatec/> [7] Představ si, že i naše děti se teď obvykle těší na bohoslužby. Nevídané!!!

Přeji Ti, ať je Pán stále s tebou a kéž moje chyby slouží k poučení ostatních.

Jirka Hrádek

[E-mail](#) [8] Leden 2010

Další články tohoto autora:

- [Jak jsem znovu uvěřil](#) [3]
- [Proč nemohu přijít na Památnou slavnost](#) [9]
- [Je nutné používat Boží jméno?](#) [10]

Zdrojové URL: <http://sj.rozcesti.org/node/378>

Odkazy:

- [1] <http://sj.rozcesti.org/users/matyno>
- [2] http://sj.rozcesti.org/taxonomy_vtn/term/52
- [3] <http://www.straznavez.cz/Zkusenosti/hradek.htm>
- [4] <http://www.straznavez.cz>
- [5] <http://www.aft-terapie.cz/czweb/main.html>

Pane, ke komu půjdeme?

Publikováno z Rozcestí pro hledající (<http://sj.rozcesti.org>)

---

[6] <http://www.cirkevbezhranic.eu>

[7] <http://www.cirkevbezhranic.eu/zatec/>

[8] <mailto:matyno@email.cz>

[9] <http://www.rozcesti.org/cs/proč-nemohu-přijít-na-památnou-slavnost>

[10] <http://www.rozcesti.org/node/379>